

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Н. SAUGMANDSGAARD ØE
представено на 26 май 2016 година¹

Дело C-230/15

Brite Strike Technologies Inc.
срещу
Brite Strike Technologies SA (Преюдициално запитване,

отправено от Rechtbank Den Haag (първоинстанционен съд Хага, Нидерландия)

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по граждански дела — Съдебна компетентност и изпълнение на съдебни решения — Регламент (ЕО) № 44/2001 — Член 71 — Приложимост на конвенция, отнасяща се до специфична област — Конвенция на Бенелюкс в областта на интелектуалната собственост — Конвенция, влязла в сила след този регламент, но по същество възпроизвеждаща по-ранни договори — Регламент № 44/2001 — Член 22, точка 4 — Спор относно марка на Бенелюкс — Компетентност на съдилищата на трите държави от Бенелюкс или само на една от тях — Критерии, които евентуално трябва да се приложат за нейното определяне“

I – Въведение

1. Преюдициалното запитване, отправено от Rechtbank Den Haag (първоинстанционен съд Хага, Нидерландия), се отнася до тълкуването на член 22, точка 4 и на член 71 от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела², обикновено наричан „Регламент Брюксел I“.
2. Запитването е отправено в рамките на производство, висящо пред посочения нидерландски съд, което поставя проблема за установяването на съда, който е компетентен *ratione loci* да се произнесе по предявен от американско дружество иск за обявяване на недействителността на марка на Бенелюкс, притежавана от люксембургско дружество.
3. Като се има предвид, че правила за компетентност при трансгранични спорове между частноправни субекти относно действителността на марка са определени както в член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001, така и в член 4.6 от Конвенцията на Бенелюкс за интелектуалната собственост (марки, дизайни или модели) от 25 февруари 2005 г.³ (наричана по-нататък „КБИС“), запитващата юрисдикция поставя въпроса как взаимодействат разпоредбите на тези два правни инструмента при застъпване на техния материалноправен, пространствен и времеви обхват.

1 — Език на оригиналния текст: френски.

2 — ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74 и поправка в ОВ L 10, 15.1.2014 г., стр. 32).

3 — Конвенция, подписана в Хага от Кралство Белгия, Великото херцогство Люксембург и Кралство Нидерландия.

4. Съгласно член 71 от Регламент № 44/2001 влизането в сила на посочения регламент не е поставило под въпрос приложимостта на конвенции, които вече обвързват държави — членки на Европейския съюз, и които уреждат компетентността на съдилищата в специфични области. Съдът следва да изясни дали от този член произтича, че в конкретния случай предимство има КБИС, тъй като е влязла в сила след посочения регламент, но по същество възпроизвежда по-ранните споразумения на Бенелюкс, по-специално в член 4.6.

5. Ако Съдът приеме, че разпоредбите на Регламент № 44/2001 са с предимство пред тези на КБИС, запитващата юрисдикция иска от него да определи дали от член 22, точка 4 от него произтича, че съдилищата на трите държави от Бенелюкс са с еднаква международна компетентност в спор като този по главното производство, или ако случаят не е такъв, да уточни критериите, които позволяват да се определи онази от държавите членки, чиито съдилища са единствено компетентни, евентуално като се приложи член 4.6 от КБИС.

II – Правна уредба

A– Регламент № 44/2001

6. Член 2, параграф 1 от регламента посочва общото правило за компетентност, според което „[п]ри условията на настоящия регламент, искиве срещу лицата, които имат местоживеене в държава членка, независимо от тяхното гражданство, се предявяват пред съдилищата на тази държава членка“.

7. Член 22, точка 4, първа алинея от посочения регламент, който се съдържа в глава II, раздел 6, озаглавен „Исклучителна компетентност“, предвижда, че „[с]ледните съдилища ще притежават исклучителна компетентност независимо от местоживеенето [...] по дела във връзка с регистрацията или действителността на патенти, марки, дизайни или други подобни права, за които се изисква да бъдат депозиранни или регистрирани, съдилищата на държавата членка, в която е подадена заявка за депозиране или регистрация, или депозирането или регистрацията са извършени или се смятат за извършени съгласно инструмент на Общността или по силата на международна конвенция“.

8. Във втора алинея от посочената точка 4 се уточнява, че „[б]ез да се засяга компетентността на Европейската патентна служба по силата на Конвенцията за предоставяне на европейски патенти, подписана в Мюнхен на 5 октомври 1973 г.“⁴, „съдилищата на всяка държава членка имат исклучителна компетентност, независимо от местоживеенето, по дела във връзка с регистрацията или действителността на всеки европейски патент, предоставен на тази държава“⁵.

4 — Текстът на Конвенцията (наричана по-нататък „Мюнхенската конвенция“) е достъпен на следния интернет адрес: <http://www.epo.org/law-practice/legal-texts/html/epc/2013/f/ma1.html>.

5 — В член 22, точка 4, първа и втора алинея по същество съответстват на член 16, параграф 4 от Конвенцията от 27 септември 1968 година относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела (ОВ L 299, 1972 г., стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 10, стр. 3), изменена с последователните конвенции относно присъединяването на новите държави членки към тази конвенция (ОВ C 27, 1998 г., стр. 1, наричана по-нататък „Брюкселската конвенция“) и на член V г от приложения към нея протокол. Предоставените тълкувания и разяснения по отношение на член 16, параграф 4 от Брюкселската конвенция според мен са приложими към член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001, тъй като тези разпоредби са еднакви (вж. по аналогия решение от 10 септември 2015 г., Holterman Ferho Exploitatie и др., C-47/14, EU:C:2015:574, т. 38).

9. Член 71 от същия регламент, който е част от глава VII, озаглавена „Връзка с други документи“, предвижда:

„1. Настоящият регламент не засяга действието на конвенции, по които държавите членки са страни и които във връзка със специфични области уреждат компетентността или признаването или изпълнението на съдебни решения.

2. С цел да се осигури еднакво тълкуване, параграф 1 се прилага по следния начин:

a) настоящият регламент не пречи съд на държава членка, която е страна по конвенция, отнасяща се до специфична област, да се признае за компетентен по отношение на тази конвенция, дори когато ответникът е с местоживееене в друга държава членка, която не е страна по тази конвенция. Сезираният съд прилага във всички случаи член 26 от настоящия регламент;

[...]“⁶.

10. Регламент № 44/2001 е отменен с Регламент (ЕС) № 1215/2012⁷, наричан обикновено „Регламент Брюксел I а“, но не е приложим за съдебни искове като този в спора по главното производство, които са образувани преди 10 януари 2015 г.⁸. Правилата за компетентност, посочени в член 2, параграф 1, в член 22, точка 4 и в член 71 от Регламент № 44/2001, са възпроизведени в член 4, параграф 1, в член 24, точка 4 и в член 71 от Регламент № 1215/2012 с някои изменения, които не засягат общото съдържание на първите разпоредби⁹. Регламент (ЕС) № 542/2014¹⁰ изменя по-съществено последния регламент, като добавя членове 71а—71г с оглед на уреждане на съществуващите връзки¹¹ между него и Споразумението за Единен патентен съд¹², както и договора за Съда на Бенелюкс¹³.

6 — Член 71 от Регламент № 44/2001 заменя член 57 от Брюкселската конвенция само с една значителна разлика в текста (вж. т. 25 от настоящото заключение).

7 — Регламент на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 351, 2012 г., стр. 1).

8 — Действието на Регламент № 1215/2012 във времето е определено в член 66 от него.

9 — В това отношение ще посоча само, че от една страна, член 24, точка 4 от Регламент № 1215/2012 уточнява, че тази разпоредба се прилага независимо дали за това е предявен иск или насрещен иск (в съответствие с решения от 13 юли 2006 г., GAT, C-4/03, EU:C:2006:457, т. 31 и Roche Nederland и др., C-539/03, EU:C:2006:458, т. 40) и че, от друга страна, член 71 от него замества термина „tribunal“ в член 71 от Регламент № 44/2001 с родовия термин „jurisdiction“ и в текста на френски език на тези регламенти.

10 — Регламент на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 година за изменение на Регламент (ЕС) № 1215/2012 по отношение на правилата, които се прилагат към Единния патентен съд и Съда на Бенелюкс (ОВ L 163, 2014 г., стр. 1), който се прилага от 10 януари 2015 г. в съответствие с член 2 от него.

11 — Вж. съображения 1—4 от Регламент № 542/2014. По-специално вклучения в него член 71а, предвижда, че „съдилища, които са общи за няколко държави членки“, представляващи Единния патентен съд и Съдът на Бенелюкс, могат да бъдат „съдилища“ по смисъла на Регламент № 1215/2012.

12 — Споразумението е подписано на 19 февруари 2013 г. (ОВ C 175, 2013 г., стр. 1) и ще влезе в сила след ратифицирането му от тринадесет държави членки при условията, посочени в член 89, параграф 1 от него.

13 — Договор относно създаването и статута на Съда на Бенелюкс, подписан на 31 март от 1965 г. от Кралство Белгия, Великото херцогство Люксембург и Кралство Нидерландия и влязъл в сила на 1 януари 1974 г. На 15 октомври 2012 г. тези три държави подписват протокол за изменение на този договор за прехвърляне на компетентност на Съда на Бенелюкс по конкретни въпроси, попадащи в приложното поле на Регламент (ЕС) № 1215/2012.

Б– КБИС

11. В съответствие с член 5.2, считано от 1 септември 2006 г. КБИС отменя, от една страна, Конвенцията на Бенелюкс в областта на марките за стоки, подписана в Брюксел на 19 март 1962 г.¹⁴, към която е приложен Единният закон на Бенелюкс за марките¹⁵, и от друга страна, Конвенцията на Бенелюкс в областта на дизайнните и моделите, подписана в Брюксел на 25 октомври 1966 г.¹⁶, към която е приложен Единният закон на Бенелюкс в областта на дизайнните и моделите¹⁷.

12. Съгласно преамбюла на КБИС тя има за цел по-специално да:

- „замени конвенциите, единните закони и изменящите протоколи в областта на марките, дизайнните и моделите на Бенелюкс с една-единствена конвенция, уреждаща едновременно правото за марките и правото на дизайнните и моделите по систематичен и прозрачен начин“,
- „предвиди бързи и ефикасни процедури [...] за адаптиране на правната уредба на Бенелюкс към общностната правна уредба и към вече ратифицираните от трите високодоговарящи страни международни договори“, и
- „замени Ведомството за марките на Бенелюкс и Ведомството за дизайнните и моделите на Бенелюкс с Бюрото за интелектуална собственост на Бенелюкс (марки и дизайни или модели), изпълняващо функциите си посредством органи, които вземат решения и изпълнителни органи със специфична и допълнителна компетентност“¹⁸.

13. Като по същество възпроизвежда член 37 от ЕЗМ¹⁹ и член 29 от ЕЗДМ²⁰, член 4.6 от КБИС, озаглавен „Териториална компетентност“, гласи относно спорове между физически или юридически лица²¹:

„1. Освен ако не е договорено изрично друго, териториално компетентни да разгледат споровете относно марки, дизайни или модели са съдилищата на държавата по местоживеенето на ответника, или по мястото, където спорното задължение е възникнало, е изпълнено или би следвало да бъде изпълнено. Мястото, в което са заявени за регистрация дадена марка, дизайн или модел в никакъв случай не може да се взема предвид като единствен критерий за определяне на териториалната компетентност на съдилищата.

14 — Наричана по-нататък „БКМ“, влязла в сила на 1 юли 1969 г.

15 — Наричан по-нататък „ЕЗМ“, влязъл в сила на 1 януари 1971 г.

16 — Наричана по-нататък „КБДМ“, влязла в сила на 1 януари 1974 г.

17 — Наричан по-нататък „ЕЗДМ“, влязъл в сила на 1 януари 1975 г.

18 — Съгласно членове 1.2, 1.3 и 1.5 от КБИС седалището на посоченото бюро е в Хага и е съставено от различни органи, позволяващи му да изпълнява функциите си съгласно Конвенцията, сред които е Службата за интелектуална собственост на Бенелюкс (марки и дизайни или модели) (наричана по-нататък „Службата“).

19 — Коментар на БКМ и ЕЗМ, изготвен съвместно от белгийското, люксембургското и нидерландското правителство и публикуван на нидерландски език в *Tractatenblad van het Koninkrijk der Nederlanden*, 1962 г., № 58 (вж. стр. 75 и сл. относно член 37 от ЕЗМ). Превод на френски език на изложението на мотивите е наличен на интернет сайта на Службата (https://www.boip.int/wps/portal/site/juridical/regulations/oldregulations/tut/p/a0/04_Sj9CPykyssy0xPLMnMz0vMAFGjzOKdg5w8HZ0MHQ0s_IKNDdxdfX1DHL1CDYO9DFSD04r0C7IdFQHd_Xc9/).

20 — Изложение на мотивите във връзка с член 29 от ЕЗДМ, което по същество възпроизвежда изложението във връзка с член 37 от ЕЗМ, също е налично на интернет адреса, посочен в бележка под линия 19 от настоящото заключение.

21 — Случаят като този по главното производство трябва да се разграничи от жалбите, подадени директно срещу решение на Службата относно регистриране на марка на Бенелюкс, за които в КБИС са предвидени специални правила (вж. членове 2.12, 2.17 и 4.2).

2. Когато посочените по-горе критерии не са достатъчни за определяне на териториалната компетентност, ищецът може да отнесе случая към съда по своето местоживееие или пребиваване или ако не разполага с такива на територията на Бенелюкс, към съд по негов избор — в Брюксел, Хага или Люксембург.

3. Съдилищата прилагат правилата по алинеи 1 и 2 служебно и се произнасят изрично по своята компетентност.

[...]“.

III – Спорът по главното производство, преюдициалните въпроси и производството пред Съда

14. На 4 февруари 2010 г. Brite Strike Technologies SA със седалище в Люксембург (Люксембург) подава заявка за словния знак „Brite Strike“ с цел регистрирането му като марка на Бенелюкс от Службата, която е установена в Хага.

15. На 21 септември 2012 г. Brite Strike Technologies Inc., американско дружество, чиито продукти се продават по-специално от Brite Strike Technologies SA, подава жалба срещу последното в Rechtbank Den Haag (първоинстанционен съд Хага), в която иска посочената марка да бъде обявена за недействителна на основание членове 2.4²² и 2.28²³ от КБИС, като изтъква, че ответникът я е регистрирал недобросъвестно и в нарушение на правата му на първи известен ползвател на съответната марка на територията на Бенелюкс.

16. Brite Strike Technologies SA повдига възражение за липса на териториална компетентност, като поддържа, че жалбата е трябвало да бъде подадена в Люксембург, където се намира неговото седалище, тъй като то е ответникът, а не в Хага, където е регистрирана разглежданата марка.

17. Запитващата юрисдикция счита, че за да се произнесе по това възражение, следва да се определи дали правилото за компетентност, посочено в член 4.6 от КБИС, от което произтича, че тя не е компетентна да разгледа този спор²⁴, трябва да има предимство пред правилото за компетентност, посочено в член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001, което за сметка на това й позволява да обяви, че е компетентна.

22 — Съгласно член 2.4 ab initio и буква f) от КБИС „[п]рава върху марката не се придобиват вследствие на [...] f) регистрацията на марката [на Бенелюкс], която е недобросъвестно заявена, по-специално: 1. със заявка, подадена когато се знае или не може да бъде оправдано незнанието, че подобна марка се използва обичайно и добросъвестно през последните три години на територията на Бенелюкс за сходни стоки или услуги от трето лице, което не е дало съгласието си [...]“.

23 — Член 2.28, параграф 3 ab initio и буква b) от КБИС гласи, че „[а]ко [...] посоченото в член 2.4, буква [...] f) трето лице встъпи в съответния правен спор, всяко заинтересовано лице може да иска обявяване на недействителност на: [...] b) регистрацията на марката, върху която съгласно член 2.4, буква [...] f) не са придобити никакви права [...] в петгодишен срок, смятано от датата на регистрацията“.

24 — Запитващата юрисдикция изтъква, че местоживееенето на ответника по главното производство не е в Нидерландия и че не съществува задължение, което е било или е трябвало да бъде изпълнено в Нидерландия.

18. В това отношение *rechtbank Den Haag* (първоинстанционен съд Хага) цитира решение на *Gerechtshof Den Haag* (апелативен съд Хага) от 26 ноември 2013 г.²⁵, в което последният приема, че правилата за компетентност, предвидени в Регламент № 44/2001, трябва да имат предимство пред тези в КБИС, поради това че „макар и по съдържание тя да е продължение на по-ранното законодателство на Бенелюкс и макар да възприема идентични правила относно компетентността“, тази конвенция „следва влизането в сила на [посочения] регламент“, „така че член 4.6 не може да се разглежда като специална уредба по смисъла на член 71 от [него]“²⁶.

19. Запитващата юрисдикция смята обаче, че съществуват неясноти относно значението, което трябва да се даде на посочения член 71, както и относно условията, според които член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001 евентуално трябва да се прилага в рамките на спор като този по главното производство относно действителността на марка на Бенелюкс.

20. В този контекст с акт от 13 май 2015 г., постъпил в Съда на 20 май 2015 г., *rechtbank Den Haag* (първоинстанционен съд Хага) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Следва ли КБИС (по-специално поради причините, посочени в точки 28—34 от решението на *Gerechtshof Den Haag* [апелативен съд Хага] от 26 ноември 2013 г. [или поради други такива] да се разглежда като по-късно приета конвенция, поради което член 4.6 от [нея] не трябва да се смята за специална уредба по смисъла на член 71 от Регламент [№ 44/2001]?

При утвърдителен отговор на този въпрос:

2) Следва ли от член 22, точка 4 от Регламент [№ 44/2001], че както съдилищата на Белгия, така и съдилищата на Нидерландия, а и съдилищата на Люксембург имат международна компетентност да разрешат конкретния правен спор?

3) Ако това не е така, в случай като настоящия по какъв начин следва да се определи дали международно компетентни са съдилищата на Белгия, или съдилищата на Нидерландия, или съдилищата на Люксембург? Може ли, за да се определи (по-точно) кой съд е международно компетентен (въпреки всичко), да бъде приложен член 4.6 от КБИС?“

21. Писмено становище представя единствено Европейската комисия. Не е проведено съдебно заседание за изслушване на устните състезания.

25 — Решение *H&M AB и др./G-Star* (ECLI:NL:GHDHA:2013:4466), достъпно на следния интернет адрес: <http://deeplink.rechtspraak.nl/uitspraak?id=ECLI:NL:GHDHA:2013:4466>.

26 — Запитващата юрисдикция уточнява, че застъпеното през 2013 г. от *Gerechtshof Den Haag* (апелативен съд Хага) становище „продължава линията на разсъждения, изложени в по-рано публикувана по този проблем статия“, а именно: *Schaafsma*, S.J. „*Samenloop van EEX en BVIE*“ — *Intellectuele eigendom & reclamerecht (IER)*, 2012 p. 593 et sq., по-специално т. 8. Струва ми се, че авторът на тази статия е един от членовете на състава, постановил въпросното решение.

IV – Анализ

A– По тълкуването на член 71 от Регламент № 44/2001

1. По предмета на първия преюдициален въпрос

22. С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество моли Съда да определи по какъв начин предвидените в член 4.6 от КБИС правила за компетентност и посочените в Регламент № 44/2001 правила за компетентност трябва да си взаимодействат с оглед на член 71 от последния, когато случаят е такъв, че приложните полета на тези два правни инструмента, които не се припокриват изцяло, съвпадат в териториално, времево и материалноправно отношение.

23. Тъй като спорът по главното производство е относно действителността на марка на Бенелюкс, то член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001 е разпоредбата, която запитващата юрисдикция смята да приложи в конкретния случай, за да обоснове компетентността си, като се има предвид, че ако вместо него се приложи член 4.6 от КБИС, компетентни могат да се окажат съдилищата на друга държава членка. При все това тя формулира първия си въпрос така, че той обхваща всички разпоредби на Регламент № 44/2001. Аз също смятам, че проблемът за взаимодействието между двата международни правни инструмента не се поставя само от гледна точка на посочения член 22, точка 4. Всъщност в различни случаи е възможно други посочени в този регламент правила за компетентност да се конкурират с тези по член 4.6 от КБИС при съдебно производство относно защитата на марки, дизайни или модели²⁷. Следователно тази възможност не трябва да се пренебрегва при разглеждането на първия поставен в настоящото дело въпрос, а следва да му се даде отговор, който да е валиден в общ план.

24. Целта на член 71 от Регламент № 44/2001 е да запази правилата за компетентност, съдържащи се в конвенциите, сключени от държавите членки между тях или с трети държави, свързани със „специфични области“²⁸. Материалният обхват на КБИС обаче е със специален характер по отношение на обхвата на посочения регламент. В това отношение уточнявам, че противно на впечатлението, което може да остави непълен прочит на заглавието на КБИС, тя не обхваща всички права на интелектуална собственост, а се ограничава до „марки, дизайни или модели“²⁹. От своя страна Регламент № 44/2001, и по-специално член 22, точка 4 от него,

27 — Общите правила на Регламент № 44/2001 са приложими и за други иски освен тези „по дела във връзка с регистрацията или действителността“ на правата на интелектуална собственост, посочени в член 22, точка 4 от него (относно член 16, параграф 4 от Брюкселската конвенция, който е еквивалентен на последната разпоредба, вж. решение от 15 ноември 1983 г., Duijnstee, 288/82, EU:C:1983:326, т. 23 и сл.). Така иск за установяване на нарушение на марка на Бенелюкс може да попада както в обхвата на член 4.6 от КБИС, така и на член 5, точка 3 от посочения регламент, приложим в дела относно деликтна отговорност — какъвто е случаят по делото, по което е постановено решението на *Gerechtshof Den Haag* [Апелативен съд Хага], посочено в акта за преюдициално запитване, вж. точка 18 от настоящото заключение — или още на член 31 от посочения регламент относно временните мерки (вж. решение от 12 юли 2012 г., *Solvay*, C-616/10, EU:C:2012:445, т. 31 и сл.).

28 — Уточнявам, че противно на член 71, който *запазва действието* на „конвенции, по които са страни държавите членки и които във връзка със специфични области уреждат компетентността или признаването и изпълнението на съдебни решения“ (курсивът е мой), член 69 от Регламент № 44/2001 предвижда, че последният *отменя* конвенциите, сключени между държавите членки, които уреждат същите въпроси, но които са с *общо приложение*. Още повече, дори при наличие на конвенция със специален характер, установените от посочения регламент правила трябва да се прилагат по всички въпроси относно компетентността, които не попадат в обхвата на конвенцията (по отношение на член 57 от Брюкселската конвенция, еквивалентен на член 71 от този регламент, вж. решение от 6 декември 1994 г., *Tatry*, C-406/92, EU:C:1994:400, т. 25 и 27).

29 — Вж. точка 3, както и точка 11 и сл. от настоящото заключение.

обхваща по-широк спектър права на интелектуална собственост³⁰. Следователно от изразената в посочения член 71 резерва по принцип произтича, че следва да се прилагат правилата за компетентност, посочени в член 4.6 от КБИС по отношение на спора по главното производство, а не правилото, установено в член 22, точка 4 от този регламент.

25. Съдът обаче тълкува текста на член 71 в смисъл, че „правилата относно компетентността, [...] предвидени от специалните конвенции, към които в момента на влизането в сила на този регламент държавите членки вече са били страна, по принцип изключват прилагането на отнасящите се до същия въпрос разпоредби“, когато спорът попада в приложното поле на подобна конвенция³¹. Той основава това ограничително тълкуване на констатацията, че за разлика от посочения член 71, в който са използвани термините „са страни“, в член 57 от Брюкселската конвенция, от която е следствие, е употребена формулировката „са или ще бъдат страни“ и така уточнява, че за разлика от Регламент № 44/2001, тази конвенция не се противопоставя на други правила за компетентност, които държавите — страни по конвенцията, могат да приемат дори в бъдеще чрез сключване на специални конвенции³².

26. Rechtbank Den Haag (първоинстанционен съд Хага) пита Съда как следва да се тълкуват тези принципи за взаимодействие в конкретния случай, при положение че КБИС несъмнено е сключена след датата на влизане в сила на Регламент № 44/2001³³, но има за цел най-вече да слее две конвенции на Бенелюкс, които от своя страна са сключени преди тази дата³⁴. С други думи, той пита дали КБИС трябва да се определи като „последваща“ конвенция на този регламент, от което, както приема *Gerechthof Den Haag* (Апелативен съд Хага) по друго дело³⁵, следва, че в спора по главното производство трябва да се прилагат разпоредбите на последния акт, а не тези на конвенцията.

27. Комисията предлага на първия преюдициален въпрос да се отговори, че поради датата ѝ на влизане в сила КБИС не попада в приложното поле *ratione temporis* на резервата, предвидена в член 71 от Регламент № 44/2001 и че следователно правилата за компетентност по член 4.6 от тази конвенция не могат да имат предимство пред тези от регламента. Според мен, макар КБИС формално да е приета след Регламент № 44/2001, специалните правила за компетентност, които съдържа, значително предшестват посочените в този регламент правила и следователно трябва да имат предимство пред последните поради изложените по-нататък причини.

30 — Посоченият член 22, точка 4 се отнася едновременно до „патенти, марки, дизайни или други подобни права, за които се изисква да бъдат депозирани или регистрирани“. Последната формулировка включва по-специално сортовете растения (вж. *Jenard*, Р., Доклад за Конвенцията от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела, ОВ С 59, 1979 г., стр. 36, наречен по-нататък „Докладът *Jenard*“).

31 — Курсивът е мой. Вж. решения от 4 май 2010 г., *TNT Express Nederland* (C-533/08, EU:C:2010:243, т. 45—48) и от 4 септември 2014 г., *Nickel & Goeldner Spedition* (C-157/13, EU:C:2014:2145, т. 37).

32 — Курсивът е мой. Решение от 4 май 2010 г., *TNT Express Nederland* (C-533/08, EU:C:2010:243, т. 37 и 38).

33 — Напомням, че КБИС влиза в сила на 1 септември 2006 г., т.е. след влизането в сила на Регламент № 44/2001, което в съответствие с член 76 от него настъпва на 1 март 2002 г. за трите държави членки, които съставляват Бенелюкс.

34 — Вж. точка 11 от настоящото заключение.

35 — Вж. точка 18 от настоящото заключение.

2. По прилагането на разпоредбите на член 71 от Регламент № 44/2001 по отношение на правилата за компетентност, предвидени от КБИС

a) По обхвата на принципа за предимство на по-ранните специални разпоредби, посочен в член 71 от Регламент № 44/2001

28. В съображение 25 от Регламент № 44/2001 се посочва, че предимството, предоставено от член 71 от него на конвенциите със специален характер, се обосновава от „спазването на международните задължения, по които са страни държавите членки“. Както посочва Комисията, изразената в това съображение загриженост се отнася най-вече до споразуменията, сключени с трети държави³⁶. При все това е безспорно, че посочената в член 71 резерва обхваща и конвенциите, сключени само между държави членки, както е случаят на конвенциите на Бенелюкс.

29. В това отношение подчертавам, че за разлика от редица други регламенти, които също се отнасят до съдебното сътрудничество по граждански дела, Регламент № 44/2001 не предвижда, че „в отношенията между държави членки [той] има предимство пред конвенциите, сключени изключително между две или повече от тях, доколкото тези конвенции засягат въпроси, уредени от [него]“³⁷, формулировка, която води до преустановяване на споразуменията между държави членки, за разлика от сключените с трети държави, дори ако са едновременно специални и предшестващи съответния регламент.

30. Тази особеност на Регламент № 44/2001 е още по-значителна, тъй като е преработен изцяло през 2012 г. и въпреки практическите затруднения, които се откриха при преценката на обхвата на посочения член 71³⁸, законодателят на Съюза не промени съдържанието му³⁹. Член 71 от Регламент № 1215/2012, който заменя Регламент № 44/2001, разбира се, е значително допълнен от Регламент № 542/2014⁴⁰, но без да се ограничава принципът, че правилата за компетентност, предвидени от конвенциите със специален характер, макар да са сключени единствено между държави членки, позволяват да се предвиждат изключения от посочените понастоящем в Регламент № 1215/2012.

36 — По отношение на член 57 от Брюкселската конвенция, еквивалентен на посочения член 71, Докладът Jenard (op.cit., стр. 60) гласи, че „с приемането на тези споразумения в специфична област държавите — членки на Общността, в повечето случаи са поели задължения към трети държави и не следва да ги променят без съгласието на съответните държави“.

37 — Вж. по-специално член 28, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 година относно приложимото право към извъндоговорни задължения (Рим II) (ОВ L 199, 2007 г., стр. 40), член 25, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 593/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 година относно приложимото право към договорни задължения (Рим I) (ОВ L 177, 2008 г., стр. 6), както и съображение 73 in fine и член 75, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 650/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 4 юли 2012 година относно компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на решения и приемането и изпълнението на автентични актове в областта на наследяването и относно създаването на европейско удостоверение за наследство (ОВ L 201, 2012 г., стр. 107). Вж. по-рано сходния текст на член 49, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1346/2000 на Съвета от 29 май 2000 година относно производството по несъстоятелност (ОВ L 160, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 143) и на член 59, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 2201/2003 Регламент (ЕО) № 2201/2003 на Съвета от 27 ноември 2003 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и делата, свързани с родителската отговорност, с който се отменя Регламент (ЕО) № 1347/2000 (ОВ L 338, 2007 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 183).

38 — Вж. Hess, B., Pfeiffer, T. и Schlosser, P. Study JLS/C4/2005/03, Report on the Application of Regulation Brussels I in the Member States, Universität Ruprecht Karls, Heidelberg, 2007, p. 67 et sq., по-специално точка 145, както и след проучването — Доклад на Комисията до Европейския парламент, Съвета и Европейския икономически и социален комитет относно прилагането на Регламент № 44/2001 от 21 април 2009 г. [COM [2009] 174 окончателен, т. 3.8.1].

39 — С изключение на незначителна корекция (вж. бележка под линия 9 от настоящото заключение).

40 — Вж. точка 10 от настоящото заключение.

31. Втората цел на член 71 от Регламент № 44/2001, която според мен има основна роля в настоящото дело, е надлежно да вземе предвид обстоятелството, че правилата за компетентност, предвидени от специалните конвенции, са приети при отчитане на особеностите на дадена специфична област, и че следователно тези правила са необходими, което следва да се съхрани⁴¹. Това по-специално засяга правилата за компетентност относно интелектуалната собственост, съдържащи се в международни конвенции, които авторите на този регламент не са имали намерение да изключват⁴².

32. Въз основа на предходното стигам до извода, че член 71 от Регламент № 44/2001 е създаден с цел да се запази прилагането на правилата за компетентност, съдържащи се в конвенции със специален характер, сключени от държави членки преди влизането му в сила, доколкото съдържанието на тези правила е по-подходящо за съответната област и е в съответствие с практиката на Съда, стига те да зачитат принципите, които ръководят съдебното сътрудничество по гражданскоправни и търговскоправни въпроси в рамките на Съюза⁴³. Смятам, че този благоприятен подход трябва да се следва по-специално по отношение на член 4.6 от КБИС с оглед на неговата същност.

б) По възпроизвеждането в КБИС на правила за компетентност, съдържащи се в специални конвенции, предшествващи влизането в сила на Регламент № 44/2001

33. Както запитващата юрисдикция, така и Комисията посочват, че КБИС заменя конвенции, които са в сила в трите държави членки от Бенелюкс — от 1971 г. за марките и от 1975 г. за дизайните и моделите, без да внася значителни изменения в съдържанието им. По-специално член 4.6 от КБИС, която е единствената релевантна разпоредба по настоящото дело⁴⁴, напълно възпроизвежда правилата за компетентност, посочени в по-старите правни инструменти, като внася единствено терминологична промяна, наложена поради новия текст, който се отнася едновременно до марките и до дизайните или моделите⁴⁵.

34. Комисията обаче поддържа, че за отговора на първия преюдициален въпрос няма значение, че разпоредбите на КБИС са аналогични с тези на конвенциите на Бенелюкс, които заменя. Аз, напротив, смятам, че е от съществено значение да се вземе предвид обстоятелството, че като приемат посочения член, трите държави — страни по КБИС, просто запазват съдържанието на специалните разпоредби, които вече са били приложими преди влизането в сила на Регламент № 44/2001, без да променят тяхната същност.

41 — Вж. решение от 4 май 2010 г., TNT Express Nederland (C-533/08, EU:C:2010:243, т. 48 и цитираната съдебна практика), както и Доклад Jenard (op.cit., стр. 60), който подчертава, че „предвидените от тези споразумения правила за компетентност са продиктувани от специфични за съответната област съображения“. Освен това, в хода на подготвителната работа по Регламент № 44/2001 в съвместна декларация относно „членове 71 и 72, както и относно преговорите в рамките на Хагската конференция по международно частно право“, Съветът на Европейския съюз и Комисията твърдят, че „[п]редвид необходимостта понякога да се изготвят специфични правила за специалните области, Съветът и Комисията ще обърнат особено внимание на възможността да започнат преговори с оглед на сключването на международни споразумения в някои от тези области“ (вж. Докладна записка на генералния секретариат на Съвета от 14 декември 2000 г., документ № 14139/00, JUSTCIV 137, приложение I, стр. 3, т. 2).

42 — Предложението на Комисията за Регламент (ЕО) на Съвета относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела от 14 юли 1999 г. — довело до приемането на Регламент № 44/2001 — сред специалните конвенции, които трябва да продължават да се прилагат, изброени най-напред в член 63 от нея, изрично цитира и Мюнхенската европейска патентна конвенция, посочена и в член 22, точка 4 от това предложение [COM (1999) 348 окончателен, стр. 42 и 58].

43 — В това отношение вж. съдебната практика, която ще бъде посочена в точка 37 от настоящото заключение.

44 — Доколкото преюдициалното запитване по същество се отнася до взаимодействието между правилата за компетентност, посочени в член 4.6 от КБИС, и предвидените в Регламент № 44/2001, според мен анализът трябва да се съсредоточи върху правила от такъв вид и следователно да не се разглеждат материалноправни норми, посочени в други разпоредби на конвенцията. Вж. по аналогия Schlosser, P., Доклад по Конвенцията за присъединяването на Кралство Дания, Ирландия и Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия към Брюкселската конвенция, както и към Протокола за нейното тълкуване от Съда (ОВ С 59, 1979 г., стр. 139, т. 238 in fine, наричан по-нататък „Докладът Schlosser“).

45 — Вж. точка 11 и сл. от настоящото заключение.

35. Доколкото една от целите на член 71 от Регламент № 44/2001 е да позволи прилагането на правила, които в по-голяма степен съответстват на спецификата на съответната област⁴⁶, това съображение според мен е доказателство, че възпроизведените в член 4.6 от КБИС правила за компетентност са с предимство пред предвидените в регламента. Както Комисията признава, целта на КБИС е по-конкретно да установи специфични правила, които да вземат предвид особеностите на марката на Бенелюкс, а именно — единна марка, която не е разделена между съответните държави членки и по-специално не е свързана с една от тях. Поради това правилата за компетентност, възпроизведени в член 4.6 от КБИС, според мен са по-подходящи при разглеждане на спор относно марка на Бенелюкс от правилата за компетентност, предвидени от Регламент № 44/2001.

36. Това е така по-специално що се отнася до правилото, посочено в член 22, точка 4 от този регламент, което за разлика от член 4.6 от КБИС не е създадено за спорове като този по главното производство. По-късно ще се върна на ограниченията на евентуално прилагане на посочения член 22, точка 4 към настоящия спор, но искам още сега да спомена основните съображения на тази отрицателна констатация. В това отношение, от една страна, подчертавам, че текстът на тази разпоредба не позволява директно да се определи коя е компетентната юрисдикция за решаване на спор от такъв вид⁴⁷, докато член 4.6 от КБИС посочва поредица от по-точни критерии за компетентност⁴⁸. От друга страна — за разлика от член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001 — член 4.6 от КБИС изключва възможността мястото на депозиране или регистрация на дадена марка само по себе си да служи като фактор за определяне на компетентност, за да се избегне концентрацията ѝ в една от държавите от Бенелюкс⁴⁹. Накрая посочвам, че самият законодател на Съюза се е погрижил да приеме правила за компетентност, дерогиращи Регламент № 44/2001, когато права на интелектуална собственост от такова естество, които пораждаат единно действие в няколко държави членки, са възникнали на равнището на Съюза⁵⁰.

37. Освен това смятам, че прилагането в конкретния случай на правилата за компетентност, предвидени в член 4.6 от КБИС, в никакъв случай не накърняват основните принципи, които са в основата на съдебното сътрудничество между държавите членки по граждански и търговски дела, а дори напротив, и Съдът гарантира тяхното спазване при прилагането в тази област на правила, съдържащи се в международни конвенции със специален характер⁵¹. Предвид спецификата им — по-специално доколкото посочват съда, който е най-подходящ, за да се

46 — Вж. също точка 31 от настоящото заключение.

47 — Вж. точка 56 от настоящото заключение.

48 — Съгласно посочения член 4.6 компетентността може да бъде предоставена от клауза за избор на съд, а при липса на такова изрично споразумение компетентността е свързана или с местоживеенето на ответника, или с мястото на възникване или на изпълнение на спорното задължение (параграф 1); при условията на евентуалност ищецът може да сезира съда по местоживеене или местопребиваване, доколкото са на територията на Бенелюкс, или ако случаят не е такъв, може да избира между съда в Брюксел, Хага или Люксембург (параграф 2).

49 — Вж. член 4.6, последно изречение от параграф 1 от КБИС. От изложението на мотивите на член 37 от ЕЗМ (op.cit. в бележка под линия 19 от настоящото заключение) е видно, че целта на авторите на посочените в него правила за компетентност, възпроизведени в член 4.6 от КБИС, е да не „отдават предпочитание на съд на една от страните по конвенцията“ и „да предотвратят твърде голямо разширение на компетентността на съда на мястото, в което е установено Ведомството за марките на Бенелюкс“, заменено от Бюрото за интелектуална собственост на Бенелюкс“ в съответствие с член 5.1 от КБИС. Отказът да се централизира компетентността в една-единствена държава според мен отразява похвалната загриженост да се гарантира справедливо разпределение на съдебните производства между националните съдилища, както и да се гарантира справедливо отношение от езикова гледна точка на правните субекти, като се има предвид, че в рамките на регионален съюз, в който се използва както нидерландски, така и френски език, според мен е необходимо да няма превъзходство на единия официален език над другия.

50 — В това отношение вж. точка 85 и сл. от настоящото заключение.

51 — Вж. решение от 4 септември 2014 г., Nickel & Goeldner Spedition (C-157/13, EU:C:2014:2145, т. 38 и цитираната съдебна практика). В тази съдебна практика относно конвенция, сключена с трети държави, а именно Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (наричана „CMR“), подписана в Женева на 19 май 1956 г., Съдът по-специално изтъква „посочените в съображения 6, 11, 12 и 15—17 от Регламент № 44/2001 принципи на свободно движение на съдебни решения по граждански и търговски дела, на предвидимост на компетентните юрисдикции и следователно на правна сигурност за правните субекти, на добро правораздаване, на свеждане до минимум на възможността за едновременни производства, както и на взаимно доверие в правосъдието в рамките на Съюза“.

произнесе по иск относно действителността на марка на Бенелюкс по-прецизно и балансирано, отколкото позволява член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001⁵² — посочените в член 4.6 от КБИС правила според мен изпълняват онези от посочените принципи, които са релевантни за правилата за компетентност⁵³.

38. Освен това не споделям гледната точка на Комисията, според която, ако Съдът приеме, че член 4.6 от КБИС трябва да има предимство пред конкурентните разпоредби на Регламент № 44/2001, това би противоречало на правилото, посочено в член 3, параграф 2 ДФЕС и уточнено в практиката на Съда, че държавите членки повече не разполагат със свободата да сключват помежду си конвенции, които могат „да засегнат общите правила“, както са предвидени в Регламент № 44/2001, „или да променят техния обхват“, тъй като в тази област компетентността на Съюза е изключителна⁵⁴. Вярно, по отношение на конвенция, сключена с трети държави, Съдът е потвърдил също така, но без изрично да се е ограничил до този случай, че член 71, параграф 1 от същия регламент „не дава възможност на държавите членки чрез сключване на специални конвенции или изменение на вече действащи конвенции да въвеждат норми, които имат предимство пред тези на Регламент № 44/2001“⁵⁵.

39. При все това смятам, че щом като правилата за компетентност, посочени в член 4.6 от КБИС, само възпроизвеждат разпоредбите на БКМ и на КБДМ, съществували преди влизането в сила на Регламент № 44/2001, като извършват сливане на тези два текста, не може да се смята, че приемането на КБИС е в състояние да накърни разпоредбите на този регламент или че е изменило обхвата му, нито че КБИС представлява „нова специална конвенция“ или конвенция за „изменение на вече действащи конвенции“ по смисъла на горепосочената съдебна практика.

40. В този конкретен контекст, в който две предшестващи Регламент № 44/2001 конвенции на Бенелюкс просто са преработени в рамките на друга конвенция на Бенелюкс, подписана и ратифицирана след посочения регламент, принципът на предимство на специалните конвенции, предвиден в член 71 от него, според мен трябва да надделее над съображения, които поставят формата пред съдържанието. Защитаваната от Комисията позиция би довела до спорния резултат да се попречи на държавите членки да извършват редакционни или чисто процесуални промени, които според мен трябва да се разграничат от измененията от съществен характер, забранени от посочената по-горе съдебна практика.

41. Според мен тълкуване на член 71 на Регламент № 44/2001, което не е формализирано и което аз препоръчвам, се подкрепя от по-обща съображения, изведени от първичното право на Съюза. Всъщност от член 350 ДФЕС⁵⁶ е видно, че специфичните регионални споразумения, сключени в рамките на Бенелюкс, трябва да се запазят, стига да позволяват постигане на посочените в последния цели в по-голяма степен, отколкото разпоредбите на правото на Съюза

52 — Вж. също точки 36, 56 и 60 от настоящото заключение.

53 — А именно, че предвидените в посочения член 4.6 правила осигуряват висока степен на предвидимост, улесняват доброто правораздаване и позволяват да се сведе до минимум възможността за едновременни производства, като се има предвид, че сред принципите, посочени в бележка под линия 51 от настоящото заключение, принципите, свързани със свободното движение на съдебните решения и на взаимно доверие в правосъдието между държавите членки, се отнасят до признаването и изпълнението на съдебни решения (вж. решение от 4 май 2010 г., TNT Express Nederland, C-533/08, EU:C:2010:243, т. 53 и 54).

54 — В това отношение Комисията се позовава на Становище 1/03 от 7 февруари 2006 г. (EU:C:2006:81) и на решение от 27 ноември 2012 г., Pringle (C-370/12, EU:C:2012:756, т. 100 и 101). Вж. също Становище 1/13 от 14 октомври 2014 г. (EU:C:2014:2303, т. 71 и сл.), където са представени очертанията на тази изключителна компетентност на Съюза.

55 — Решение от 4 май 2010 г., TNT Express Nederland (C-533/08, EU:C:2010:243, т. 38), в което се посочва, че „[т]ози извод се потвърждава от съдебната практика, според която постепенно с установяването на общи норми държавите членки губят правото да сключват международни споразумения, засягащи тези норми (вж. по-специално решения от 31 март 1971 г., Комисия/Съвет, наричано „AETR“, 22/70, [EU:C:1971:32], т. 17—19 и от 5 ноември 2002 г., Комисия/Дания, наречено „отворено небе“, C-467/98, [EU:C:2002:625], т. 77)“.

56 — Съгласно посочения член 350 „[р]азпоредбите на Договорите не изключват съществуването или осъществяването на регионалните съюзи между Белгия и Люксембург или между Белгия, Люксембург и Нидерландия, доколкото целите на тези регионални съюзи не са постигнати посредством прилагането на Договорите“.

и да са абсолютно необходими за правилното функциониране на режима на Бенелюкс⁵⁷. Смятам, че в конкретния случай е удачно и дори абсолютно необходимо трите държави от Бенелюкс да запазят в член 4.6 от КБИС специалните правила за компетентност, които са приели преди, за да гарантират хармоничното и балансирано функциониране на режима на единната марка, съществуващ между тях⁵⁸. Това становище се основава на обстоятелството, че от една страна, този режим, който изцяло замества законодателството на тези държави в конкретната област⁵⁹, към днешна дата няма еквивалент в правото на Съюза⁶⁰, и от друга страна, прилагането на разпоредбите на Регламент № 44/2001 не би довело до толкова задоволителен резултат като този от посочения член 4.6 в конкретния контекст.

42. Следователно според мен КБИС трябва да се определи като конвенция, засягаща специфична област, по която държавите членки са страни по смисъла на член 71 от Регламент № 44/2001 и че следователно правилата за компетентност, съдържащи се в член 4.6 от посочената конвенция, трябва да са с предимство пред тези от регламента, в случай че приложните им полета се припокриват. Ето защо предлагам на първия преюдициален въпрос да се отговори, че член 71 трябва да се тълкува в смисъл, че ако даден трансграничен спор попада в приложното поле както на регламента, така и на КБИС, в съответствие с параграф 1 от същия член дадена държава членка може да приложи правилата за компетентност, предвидени в член 4.6 от Конвенцията.

Б– По тълкуването на член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001

1. По предмета на втория и третия преюдициален въпрос

43. Запитващата юрисдикция задава втория и третия въпрос единствено при условията на евентуалност само ако в отговор на първия поставен въпрос Съдът постанови, че разпоредбите на Регламент № 44/2001 трябва да са с предимство пред правилото за компетентност по член 4.6 от КБИС. Смятам, че това не би трябвало да е така. Ако Съдът потвърди предлаганото от мен тълкуване на член 71 от посочения регламент, няма да има отговор на тези два въпроса. С оглед на изчерпателността ще отбележа следното.

44. Най-напред уточнявам, че с оглед на обвързаността между тези въпроси, които според мен засягат смисъла и обхвата, които трябва да бъдат дадени на член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001 в рамките на спор като този по главното производство, следва да се разглеждат заедно, ако трябва да им се предостави отговор.

57 — Що се отнася до член 233 ЕИО (понастоящем член 350 ДФЕС), вж. по-специално решение от 11 август 1995 г., *Rodgers и др.* (C-367/93—C-377/93, EU:C:1995:261, т. 40), в което Съдът посочва а contrario, че държавите членки от Бенелюкс могат да се позовават на тази разпоредба, за да избегнат задълженията си съгласно общностното право, когато това е „абсолютно необходимо за правилното функциониране на режима на Бенелюкс“, както и заключение на генералния адвокат Tesouro по дела *Rodgers и др.* (C-367/93—C-377/93, EU:C:1995:11, т. 8 и цитираната съдебна практика), което припомня, че тази разпоредба „има за цел да избегне опасността прилагането на общностното право да доведе до разпадане на регионалния съюз между тези три държави членки или да попречи на развитието му“.

58 — Вж. съображенията в бележка под линия 49 от настоящото заключение.

59 — В това отношение запитващата юрисдикция уточнява, че „в [з]аконодателството на страните от Бенелюкс липсва национално право на марките, а има само право на марките на Бенелюкс, което се прилага на цялата територия на Бенелюкс“.

60 — Марката на Общността, понастоящем марка на Европейския съюз (вж. бележка под линия 80 от настоящото заключение) предоставя на своя притежател защита, която е действителна във всички държави членки, но за разлика от марката на Бенелюкс, режимът ѝ не заменя процедурите и правилата, приложими в национален план (вж. съображения 4 и 6 от Регламент [ЕО] № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността, ОВ L 78, 2009 г., стр. 1). Несъмнено Директива 2008/95/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2008 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките (ОВ L 299, 2008 г., стр. 25) извършва хармонизация на националните законодателства, но само частично (вж. съображение 4 и сл.).

45. Според запитващата юрисдикция, ако се предположи, че правилото за компетентност по член 22, точка 4 трябва да се приложи в спор, който, както е в конкретния случай, засяга евентуалната недействителност на марка на Бенелюкс, съществува съмнение относно значението, което трябва да бъде дадено в конкретния контекст на израза „съдилищата на държавата членка, в която е подадена заявка за депозиране или регистрация“, който съгласно тази разпоредба представлява релевантния критерий за привръзка в областта на действителността на марките.

46. За да обоснове втория въпрос, тя посочва по същество, че заявката за регистрация на марка на Бенелюкс е еднакво действителна на цялата територия на Бенелюкс, така че съдилищата на всяка от държавите членки, които го съставяват — т.е. както белгийските, така и люксембургските и нидерландските — могат да бъдат съвместно компетентни с оглед текста на посочения член 22, точка 4.

47. В случай че Съдът не възприеме това тълкуване, то с третия си въпрос тя иска от него да уточни, от една страна, коя от трите държави е с международна компетентност в областта, а от друга страна, дали факторите за определяне на териториална компетентност, предвидени в член 4.6 от КБИС, могат да се използват на този етап за установяване на въпросната държава.

48. Според мен в становището си Комисията основателно предлага на втория въпрос да се отговори, че „от член 22, точка 4 от Регламент [№ 44/2001] следва, че в спор относно регистрацията или действителността на марка на Бенелюкс както белгийският съд, така и нидерландският съд, а и [съдът] на Люксембург имат международна компетентност да разрешат конкретния правен спор“. Комисията не се произнася по третия въпрос. Аз ще приведа няколко съображения в това отношение.

2. По юрисдикциите, компетентни да се произнесат по спор относно действителността на марка на Бенелюкс, в случай че се прилага член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001

а) По съдържанието на правилото за компетентност, посочено в член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001

49. Припомням, че както се посочва в член 22 ab initio от Регламент № 44/2001, всички правила за компетентност, посочени в точки 1—5, са с общата особеност, че се прилагат независимо от местоживеенето⁶¹ на страните и определят компетентност както с изключителен, така и със задължителен характер, който е специално обвързващ както за правните субекти, така и за съда⁶². Щом представляват дерогация не само от общото правило, предвидено в член 2 от този регламент, което има за цел да улесни ответника, а и от възможностите за доброволна пророгация на компетентност, които по принцип се предоставят на страните⁶³, тези специални разпоредби трябва да се тълкуват стриктно⁶⁴.

61 — Член 4, параграф 1 от Регламент № 44/2001 гарантира прилагането на разпоредбите на член 22 от него, дори ако ответникът няма местоживее в на територията на държава членка.

62 — Относно член 16 от Брюкселската конвенция, еквивалентен на член 22 от Регламент № 44/2001, вж. решение от 13 юли 2006 г., GAT (C-4/03, EU:C:2006:457, т. 24).

63 — Член 23, точка 5 и член 24 от Регламент № 44/2001 забраняват съответно възможността със споразумение за предоставяне на компетентност или доброволното явяване на ответника да се заобиколят правилата за изключителна компетентност, предвидени в член 22 от посочения регламент. Отбелязвам, че обратно, член 4.6 от КБИС съдържа клаузи за избор на съд.

64 — Вж. решение от 12 май 2011 г., BVG (C-144/10, EU:C:2011:300, т. 30), в което се подчертава необходимостта от „стриктно тълкуване“ на всички разпоредби на посочения член 22, както и решение от 17 декември 2015 г., Коту и др. (C-605/14, EU:C:2015:833, т. 24), в което се припомня, че „доколкото въвеждат изключение от общите правила за компетентност [на Регламент № 44/2001] [...] разпоредбите на член 22, точка 1 от същия регламент не бива да бъдат тълкувани в по-широк смисъл, отколкото изисква тяхната цел. Всъщност тези разпоредби водят до лишаване на страните от възможността да изберат съда, пред който иначе биха били призовани, и в определени случаи — до призоваването им пред съд, който не е съдът по местоживее на нито една от страните“.

50. За разлика от посоченото в писменото становище на Комисията⁶⁵, член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001, в който се посочват „съдилищата на държава[...] членка“ в тяхната цялост, само изтъква държавата членка, чиито съдилища са компетентни *ratione materiae* съгласно тази разпоредба, без обаче да разпределя компетентностите в рамките на съответната държава членка, както Съдът вече е постановил⁶⁶.

51. Член 22, точка 4 предвижда в първа алинея, че когато трансграничен спор засяга вписване или действителност на права на интелектуална собственост, за които се изисква да бъдат депозирани или регистрирани, международната компетентност принадлежи изключително на „съдилищата на държавата членка, в която е подадена заявка за депозирание или регистрация, или депозирането или регистрацията са извършени или се смятат за извършени съгласно инструмент на Общността или по силата на международна конвенция“. Втората алинея на точка 4 добавя, че в специфичната област на европейските патенти, уредена от Мюнхенската конвенция, „съдилищата на всяка държава членка имат изключителна компетентност, независимо от местоживеенето, по дела във връзка с регистрацията или действителността на всеки европейски патент, предоставен на тази държава“⁶⁷.

52. Предвиденият в тези две алинеи изключителен критерий за привързване към държавата членка, пряко засегната от предоставянето на съответното право, ненапрасно е точен. Той отразява волята на законодателя да се съобрази с целите за близост между съда и спора и за добро упражняване на правосъдие, посочени като обосновка на изключенията от принципната компетентност на съдилищата по местоживеене на ответника в съображение 12 от Регламент № 44/2001.

53. Всъщност се счита, че съдилищата на държавата, където това право ще породи правните си последици, „са в състояние най-добре“⁶⁸ да се произнесат по вписването или действителността му с оглед на приложимата за него правна уредба, а именно в общия случай законодателството на същата тази държава членка, на територията на която трябва да се гарантира защитата на това право⁶⁹. Както подчертава Комисията, между защитата на правата на интелектуална собственост и националния суверенитет традиционно съществува силна връзка⁷⁰. В това отношение Съдът подчертава също, че предоставянето на права като патентите включва намесата на националната администрация и че свързаните с това съдебни спорове се разглеждат от специализирани съдилища в няколко държави членки⁷¹.

54. В светлината на установеното законодателство и съдебна практика и като се имат предвид значителните особености на разглежданото в главното производство право на интелектуална собственост, следва да се провери как евентуално трябва да се приложат в конкретния случай разпоредбите на член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001.

65 — Според мен Комисията погрешно твърди, че „прилагането на критериите, предвидени в член 22, точка 4, по принцип позволява да се определи *само един* компетентен национален съд. В зависимост от положението става дума за *съда* на държавата членка“, където е заявено депозирането или регистрирането на разглежданото право на интелектуална собственост (курсивът е мой).

66 — Вж. решение от 28 април 2009 г., *Apostolides* (C-420/07, EU:C:2009:271, т. 48).

67 — Докладът Schlosseg уточнява, че по последното право са компетентни не съдилищата на държавата, в която е подадена заявката за европейски патент, а тези на държавата, за която тази заявка се счита за действителна и трябва да се оспори (ор.сит., стр. 123).

68 — По отношение на член 16, параграф 4 от Брюкселската конвенция, еквивалентен на член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001, вж. решение от 13 юли 2006 г., *GAT* (C-4/03, EU:C:2006:457, т. 22 и цитираната съдебна практика).

69 — Относно приложението на принципа за прилагане на правото на държавата, в която се търси закрила (*lex loci protectionis*), вж. по-специално член 8 от Регламент № 864/2007, както и член 2 от Парижката конвенция за закрила на индустриалната собственост от 20 март 1883 г., посочено в заключението на генералния адвокат Jääskinen по дело *Génesis* (C-190/10, EU:C:2011:202, т. 29).

70 — Докладът Jenard установява зависимост между обстоятелството, че „предоставянето на национален патент [или на еквивалентно право] произтича от националния суверенитет“ и изключителния характер на предвиденото в тази област правило за компетентност (ор.сит., стр. 36).

71 — Вж. решение от 13 юли 2006 г., *GAT* (C-4/03, EU:C:2006:457, т. 22 и 23).

б) По евентуалното прилагане на член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001 в конкретния случай

55. На първо място уточнявам, че ако Съдът постанови, противно на предложения от мен отговор на първия преюдициален въпрос, че Регламент № 44/2001 трябва да се приложи в спор като този по главното производство, с оглед на текста му според мен е ясно, че правилото за компетентност по член 22, точка 4, а не тези по други разпоредби от регламента⁷² трябва да определи съда, който е компетентен да се произнесе по „действителността“ на съответната марка на Бенелюкс.

56. Определящият фактор за разпределяне на съдебната компетентност за споровете, за които се прилага член 22, точка 4, е тясната връзка, която трябва да съществува между спорното право на интелектуална собственост и територията, на която това право може да ползва защита⁷³. В конкретния случай на право с единно действие, каквато е марката на Бенелюкс, тъй като важи в трите държави от Бенелюкс и се ползва с еднаква защита в тях⁷⁴, смятам, че понятието „територия“, на което член 22, точка 4, първа алинея от Регламент № 44/2001 се позовава, трябва да се разглежда като цялата територия на Бенелюкс⁷⁵, която може да се отъждестви с територията на държава членка, както Съдът вече е постановявал в сходен контекст⁷⁶. Следователно смятам, че в специфичните рамки на марката на Бенелюкс, териториите на тези три държави са посочени заедно и съдилищата на всяка от тях са потенциално компетентни, ако са с „в състояние най-добре“ да приложат еднаквия режим, приет от посочените държави относно марката.

57. Подчертавам, че правилото, предвиждащо национално разпределяне на съдебната компетентност, изрично предвидено за европейския патент в посочения член 22, точка 4, втора алинея, не може да се прилага за марката на Бенелюкс, тъй като въпросните режими са коренно различни⁷⁷. Всъщност европейският патент се различава от марката Бенелюкс, тъй като не представлява единно право, а пъстър набор от национални патенти⁷⁸. Както посочва Комисията, „по същество от правна гледна точка все още става дума за различни патенти, които остават индивидуално обвързани със съответната национална територия“. Това обосновава факта, че съдебната компетентност продължава да е свързана с всяка държава, на територията на която се поиска защита на европейския патент, какъвто е случаят с чисто националните права на интелектуална собственост.

72 — Вж. точка 23 от настоящото заключение относно възможната намеса на други разпоредби на Регламент № 44/2001 в областта на интелектуалната собственост.

73 — Каго се има предвид, че всички правила за компетентност, предвидени в член 22 от Регламент № 44/2001, се основават единствено на предмета на искането и се прилагат независимо от местоживеенето на страните, точка 4 от този член на теория може да се приложи, дори нито една от страните да не е установена в някоя от държавите членки, и по-специално в една от държавите от Бенелюкс; тук обаче случаят не е такъв, тъй като ответникът в главното производство е люксембургско дружество.

74 — Вж. увод и коментари на член 1 от БКМ и на член 37 от ЕЗМ в изложението на мотивите, посочено в бележка под линия 19 от настоящото заключение.

75 — Територия на Бенелюкс, съставена от „териториите“ на Кралство Белгия, Великото херцогство Люксембург и Кралство Нидерландия в Европа“, член 1.16 от КБИС.

76 — Вж. решение от 7 септември 2006 г., *Bovenij Verzekeringen* (C-108/05, EU:C:2006:530, т. 20 и цитираната съдебна практика), в което Съдът припомня, че „[n]о отношение на марките, регистрирани във Ведомството за марките на Бенелюкс [понастоящем Бюрото за интелектуална собственост на Бенелюкс], територията на Бенелюкс трябва да се счита за територия на държава членка, тъй като член 1 от [Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките (ОВ L 40, 1989 г., стр. 1)] приравнява тези марки с регистрираните в дадена държава членка“ (курсивът е мой). Вж. също по аналогия решение от 11 август 1995 г., *Roders* и др. (C-367/93—C-377/93, EU:C:1995:261, т. 20), в което Съдът приема, че „териториите на Белгия, Нидерландия и Люксембург трябва да се считат за единна територия по отношение на акциза върху виното, [тъй като] конвенцията [склучена между тези страни] уеднаквява ставката и критериите за налагане на акциз“ в тази област (курсивът е мой).

77 — Относно разграничението между режима на европейския патент и този на единното право, както и отражението му върху съдебната компетентност, вж. Доклад Schlosser (op.cit., стр. 123).

78 — Това право е предоставено вследствие на единна процедура, проведена от Европейското патентно ведомство в Мюнхен, но дава на неговия притежател едновременно в държавата или държавите, посочени от заявителя, същите права, които му предоставя национален патент, предоставен във всяка от държавите по конвенцията (вж. членове 2, 3, 64 и 79 от Мюнхенската конвенция).

58. Именно предвид факта, че въведените с Брюкселската конвенция правила за компетентност и възпроизведени в Регламент № 44/2001 не са изцяло адаптирани към особеностите на правата на интелектуална собственост с единен характер, са приети специални правила за компетентност за права от този вид, създадени на равнището на Европейската общност и след това — на Европейския съюз. Такъв бе случаят с „промишлените дизайни на Общността“⁷⁹, с „марката на Общността“, неотдавна станала „марка на Европейския съюз“⁸⁰, както и с „европейските патенти с единно действие“⁸¹.

59. В писменото си становище Комисията твърди, че „дерогационните режими не трябва обаче да водят до положение, при което компетентен е съд на държава членка, в която правото на интелектуална собственост не е действително“⁸². Аз ще подчертая, че въпросните разпоредби, и особено свързаните с действителността на марка на Европейския съюз, водят до пълно изключване на правилото по член 22, точка 4 от този регламент, тъй като предвиждат компетентността на централизирана служба за исканията за недействителност, предявени като главен иск, и на специализирани съдилища, за исканията за недействителност, предявени като насрещен иск — по-специално в рамките на иск за установяване на нарушение — съдилища, които по принцип са тези на държавата членка по местоживееене на ответника⁸³.

60. Подобно на Комисията съм съгласен, че доколкото в резултат от посочения член 22, точка 4 съдилищата на три държави — членки на Съюза, могат да бъдат компетентни да разглеждат дело за недействителност на марка на Бенелюкс, то тук предложеното стриктно тълкуване на посочения член 22, точка 4 предлага резултат, който не изглежда „оптимален“ с оглед на целите на Регламент № 44/2001⁸⁴. При все това, ако този регламент се приеме за приложим по такъв иск, според мен подобно тълкуване се налага както предвид текста и основанията на член 22, точка 4 от него, така и поради особените характеристики на тук засегнатото право на интелектуална собственост⁸⁵.

79 — Вж. Регламент (ЕО) № 6/2002 на Съвета от 12 декември 2001 година относно промишления дизайн на Общността (ОВ L 3, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 33), членове 79—94 от които определят правилата за „юрисдикция и производство по искове, свързани с промишлените дизайни на общността“, като ги свързват с разпоредбите на Брюкселската конвенция.

80 — Вж. Регламент (ЕС) № 2015/2424 на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2015 година за изменение на Регламент № 207/2009 и Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията за прилагане на Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета относно марката на Общността, за отмяна на Регламент (ЕО) № 2869/95 на Комисията относно таксите, събирани от Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (ОВ L 341, 2015 г., стр. 21), влязъл в сила на 23 март 2016 г. По-конкретно член 1, точки 90—96 от Регламент № 2015/2424 изменя членове 94—108 от Регламент № 207/2009, които определяха правилата за „компетентност и процедура относно исковете, свързани с марките на Общността“, като по-специално посочва в каква степен Регламент 44/2001 е приложим в областта (вж. също съображения 16 и 17 от Регламент № 207/2009).

81 — Измененията, въведени в Регламент № 1215/2012 с Регламент № 542/2014 (вж. т. 10 от настоящото заключение), са изложени в съображения 1—12 от последния. Вж. също коментар на член 71а и сл. от Регламент № 1215/2012 на *Mankowski*, P. in: *European Commentaries on Private International Law*, Vol. I, Brussels Ibis Regulation, Magnus, U., и *Mankowski*, P. (под ръководството на), Otto Schmidt, Cologne, 2016, p. 1075 et sq.

82 — В това отношение Комисията препраща по-специално към член 97 от Регламент № 207/2009, както и към членове 71а и 71б от Регламент № 1215/2012, следствие от Регламент № 542/2014.

83 — Относно всички специфични правила за компетентност, чието съдържание е комплексно, вж. по-специално *Beraudo*, J.-P. et *Beraudo*, M.-J. *Convention de Bruxelles, conventions de Lugano et règlement (CE) n° 44/2001* — *JurisClasseur Europe*, fascicule 3010, 2015, 66 et sq., *Gaudemet-Tallon*, H. *Compétence et exécution des jugements en Europe*, LGDJ-Lextenso, Issy-les-Moulineaux, 5e éd., 2015, 118 et sq.

84 — Комисията допуска, че прилагането на Регламент № 44/2001 би оставило на ищеца възможност за избор, който не съпада напълно с целите на този правен инструмент и би довел до по-ниска степен на предвидимост, отколкото ако се следват правилата по член 4.6 от КБИС, тъй като в повечето случаи последните водят до изключителна компетентност на само една юрисдикция. Припомням обаче, че съгласно съображения 11—15 от този регламент, той по принцип има за цел да гарантира, че „[п]равилата за компетентността [са] във висока степен предвидими“ и „се минимизира възможността от едновременни производства“.

85 — *Beraudo*, J.-P. и *Beraudo*, M.-J., *op.cit.*, също смятат, че когато по силата на международен инструмент искането, депозирано в дадена държава или в международна служба, води до предоставяне на право в няколко държави, съдилищата на всяка от държавите, за които е предоставено правото, имат изключителна компетентност да разглеждат споровете относно регистрацията или действителността му в тази държава (вж. т. 51 in fine).

61. Впрочем смятам, че в тази отрицателна констатация трябва да бъдат внесени някои нюанси, тъй като на практика е вероятно *rechtbank Den Haag* (първоинстанционен съд Хага) често, както е в спора по главното производство, да бъде сезиран според мястото на депозиране и/или регистриране на съответната марка на Бенелюкс⁸⁶. Според мен обстоятелството, че ищецът може да избере да сезира съд на една или друга от тези три държави естествено може да задължи ответника да пледира на език, който не владее, и да доведе до риск от практиката за „forum shopping“. При все това тази възможност за избор поражда материалноправни последици, които не са толкова обременяващи в особения контекст на марката на Бенелюкс, която поначало, доколкото правният ѝ статут е напълно хармонизиран между тези държави членки, е предмет на еднакво тълкуване⁸⁷.

в) По невъзможността за допълнително позоваване на член 4.6 от КБИС

62. За да преодолее ограниченията, до които би довело евентуалното прилагане на член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001 по спор относно право на интелектуална собственост с единно действие, каквато е марката на Бенелюкс⁸⁸, изглежда, че запитващата юрисдикция предвижда възможността да се позове, явно в допълнение, на поредицата правила за „териториална компетентност“ по член 4.6 от КБИС, за да определи коя от трите държави от Бенелюкс притежава по-точно компетентността в тази област⁸⁹.

63. Най-напред подчертавам, че член 4.6 от КБИС изброява „каскадно“ правила за компетентност⁹⁰, които по своята същност са напълно различни от правилото за компетентност с изключителен характер, посочено в член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001. Прибавям, че според постоянната съдебна практика разпоредбите на Регламент № 44/2001, какъвто е член 22, точка 4, трябва да се тълкуват самостоятелно, а не чрез препращане към правото на държавите членки⁹¹.

64. Впрочем смятам, че не може да има каквото и да било препращане, дори и допълнително, към тази разпоредба на КБИС, ако Съдът прецени, че тя се изключва от Регламент № 44/2001 по силата на член 71 от последния. Всъщност в такъв случай могат да се прилагат единствено разпоредбите на Регламент № 44/2001 за разрешаване на спорове относно компетентност и дори стълкновения на производства, които могат да бъдат породени от спор като този по главното производство.

65. Обстоятелството, че всяко от съдилищата на една или друга държава от Бенелюкс според мен могат да бъдат сезирани от ищеца, ако по такъв спор трябва да се приложи член 22, точка 4 от посочения регламент, поражда трудности, които обаче не са непреодолими, тъй като самият регламент съдържа възможности за тяхното отстраняване. Така при едновременно образувани производства международната компетентност ще бъде разпределена между тези три

86 — Тази вероятност произтича от обстоятелството, че Службата е установена в Хага, а там могат да се депозират исканията за регистриране на марка на Бенелюкс или пряко, или с посредничеството на национална администрация, която в този случай трябва да предаде на Службата депозираните документи (член 2.5, параграфи 1 и 4 от КБИС). За да се избегне подобна концентрация на съдебна компетентност, държавите от Бенелюкс приемат поредица правила, възпроизведени в член 4.6 от КБИС (вж. бележка под линия 49 от настоящото заключение).

87 — Всъщност в съответствие с Договора относно създаването и статута на Съда на Бенелюкс (вж. бележка под линия 13 от настоящото заключение) и с член 1.15 от КБИС посоченият съд може и дори трябва да бъде сезиран от съдилищата на трите държави от Бенелюкс по въпросите относно преюдициално тълкуване на разпоредбите на последния инструмент.

88 — Относно тези ограничения вж. по-специално бележка под линия 84 от настоящото заключение.

89 — По отношение на евентуалното допълнително прилагане на разпоредбите на член 4.6 от КБИС, освен тези на Регламент № 44/2001, вж. *Schaafsma, S.J.*, *op.cit.*, т. 9.

90 — Чистото съдържание е обобщено в бележка под линия 48 от настоящото заключение.

91 — По отношение на член 16, параграф 4 от Брюкселската конвенция, еквивалентен на член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001, вж. решения от 15 ноември 1983 г., *Duijnsteer* (288/82, EU:C:1983:326, т. 16—19) и от 13 юли 2006 г., *GAT* (C-4/03, EU:C:2006:457, т. 14), както и по аналогия по отношение на член 22, точка 1 от посочения регламент вж. решение от 17 декември 2015 г., *Коту и др.* (C-605/14, EU:C:2015:833, т. 23).

държави в зависимост от правилото, предоставящо предимство на „първия сезиран съд“, посочено в членове 27—30 от същия регламент, които уреждат случаите на висящ процес (*lis pendens*) и свързани иски, които могат да възникнат между съдилищата на държавите членки⁹² в светлината на практиката на Съда по посочените членове⁹³.

66. Следователно, ако Съдът сметне за необходимо да се произнесе по втория и третия преюдициален въпрос, според мен трябва да се каже, че член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001 следва да се тълкува в смисъл, че компетентни да разгледат трансграничен спор относно вписването или действителността на марка на Бенелюкс са съдилищата на всяка от трите държави членки, на територията на която правото на интелектуална собственост поражда действие и изисква еднаква защита, а именно Кралство Белгия, Великото херцогство Люксембург и Кралство Нидерландия.

V – Заключение

67. С оглед на изложените по-горе съображения предлагам на Съда да отговори на поставените от *rechtbank Den Haag* (първоинстанционен съд Хага) преюдициални въпроси, както следва:

„Член 71 от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела трябва да се тълкува в смисъл, че ако даден трансграничен спор попада в приложното поле както на този регламент, така и на Конвенцията на Бенелюкс в областта на интелектуалната собственост (марки, дизайни или модели), подписана в Хага на 25 февруари 2005 г., държава членка може съгласно член 71, параграф 1 от посочения регламент да приложи правилата за съдебна компетентност, предвидени в член 4.6 от същата конвенция“.

92 — Вж. също съображение 15 от Регламент № 44/2001. Член 29 от този регламент предвижда по-конкретно, че „[к]огато исковите спадат към изключителната компетентност на няколко съдилища“, какъвто може да е случаят, ако трябва да се приложи член 22, точка 4 от посочения регламент в спор относно марка на Бенелюкс, „всеки съд, различен от първия сезиран съд, се отказва от компетентност в полза на този съд“.

93 — Що се отнася до взаимодействието между правилото за изключителна компетентност, посочено в член 22 от този регламент, и правилото, свързано със случаите на висящи дела (*lis pendens*), предвидено в член 27 от него, вж. по-специално решение от 3 април 2014 г., *Weber* (C-438/12, EU:C:2014:212, т. 48 и сл.).